

4. Ευρωπαϊκή Σύμβαση Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων Αρθ. 7I, 10II

(Καταστροφή πράγματος από καλλιτεχνική δραστηριότητα) «Σπρεϊερ από Ζυρίχη»

Μια εξωτερικευση γνώμης σε μορφή καλλιτεχνικής δραστηριότητας πρέπει να διαφυλάξει και ιδιαιτέρως να μην προσβάλλει τα δικαιώματα (ιδιοκτησίας) των άλλων μέσα στα όρια της §10 Ευρωπαϊκής Σύμβασης Ανθρώπινων Δικαιωμάτων.

- ΕΚΜΡ, Απόφ. V13.10.1983. ΝΟΥΜ. 9870/82-

Στην υπόθεση: Ο κατηγορούμενος γνωστός ως «Σπρεϊερ» από τη Ζυρίχη, καταδικάστηκε εξαιτίας αλλοίωσης τοίχου, γιατί έβαψε 180 κτίρια στην Ζυρίχη με μαύρο χρώμα. Εφέσεις και αναθεωρήσεις ήταν άσκοπες.

Τα παράπονα στην Επιθεώρηση απορρίφθηκαν.

Από τους λόγους: Ο κατηγορούμενος κατευθύνεται ότι καταδικάστηκε για τις ενέργειές του, που κατά τις Ελβετικές αρχές καμία αξιόποινη συμπεριφορά δεν επιδεικνύουν. Προσεπικαλείται το Α7I της Συνθήκης / σύμβασης που επακόλουθα έχει ως εξής: Κανένας δεν μπορεί εξαιτίας 1 πράξεως ή παραλείψεως να καταδικαστεί όταν η διάπραξη, όσον αφορά νόμους της χώρας και σε ευρωπαϊκό δίκαιο, δεν είναι αξιόποινη. Εξίσου δεν επιτρέπεται να επιβληθεί μεγαλύτερη ποινή από την ενέργεια που τελείται εκείνη τη στιγμή της αξιόποινης πράξης.

Η επιθεώρηση συμπεραίνει ότι ο BF καταδικάστηκε από το ανώτερο δικαστήριο της Ζυρίχης εξαιτίας του Α 145 Ελβετία Π.Κ που έχει ως εξής:

«Όταν ένα ξένο πράγμα ζημιώνεται, καταστρέφεται ή το καθιστά άχρηστο καταδικάζεται με αίτηση για φυλάκιση ή πρόστιμο».

Το δικαστήριο ήταν της γνώμης, ότι αυτή του BF πράξη, στρέφεται εναντίον της βούλησης του ιδιοκτήτη και με τη βοήθεια των σπρέι που ζωγραφίζει παραστάσεις στους τοίχους που ανήκουν στους άλλους, αποτελούν προσβολή ιδιοκτησίας σε όφελος νομικών διατάξεων...

Το δικαστήριο έστειλε την ένσταση του κατηγορούμενου πίσω, από όπου οι ζωγραφιές έδωσαν εξαιτίας της καλλιτεχνικής σημασίας, πιο μεγάλη αξία στην ιδιοκτησία των άλλων.

Η επιθεώρηση εξωτερικεύτηκε για την καλλιτεχνική αξία των ζωγραφιών. Φτάνει να εξακριβώσουμε ότι ο κατηγορούμενος καταδικάστηκε εξαιτίας τέλεσης μιας πράξης εκείνη τη χρονική στιγμή που εκθέτει κατά το ευρωπαϊκό δίκαιο μια αξιόποινη πράξη.

Η Επιθεώρηση είναι της άποψης, ότι ο κατηγορούμενος δεν απέδειξε ότι το Αλπικό δικαστήριο ξεπέρασε τα όρια μιας φρόνιμης ερμηνείας... Η εξέταση αυτής της παρατήρησης δεν επιτρέπει τον τραυματισμό εγγυημένων δικαιών και ελευθεριών, που η εξακρίβωση γίνεται δια μέσου συνθηκών και προπαντός αναφερόμενων διατάξεως.

Αυτό το μέρος της παρατήρησης είναι εμφανές ότι είναι αδικαιολόγητη Α27 II της Συνθήκης.

2. Η επιθεώρηση θεώρησε αναγκαίο να εξεταστούν οι παρατηρήσεις του κατηγορούμενου κάτω από το ιστορικό σημείο Α 10 της Συνθήκης Α 10 καθορίζει:

(1) Καθένας έχει απαίτηση σε ελεύθερη έκφραση γνώμης. Αυτό το δίκαιο συνάπτει την ελευθερία γνώμης και την ελευθερία λήψης και διάδοσης ειδήσεων ή ιδεών χωρίς επεμβάσεις δημόσιων υπηρεσιών και χωρίς σεβασμό στα συμφέροντα των ορίων της χώρας. Αυτό το άρθρο δεν κλείνει στο ότι η κρατική ραδιοφωνία, το φωτεινό παιχνίδι ή οι επιχειρήσεις τηλεοράσεων 1 επιδοκιμαζόμενης πράξης υποτάσσεται.

(2) Εκεί που η εξάσκηση αυτών των ελεύθερων υποχρεώσεων και ευθυνών είναι αναγκαία, μπορούν συγκεκριμένα, από Νόμους, προϋποθέσεις (όρους), περιορισμούς ή απειλές ποινών να υποταχτούν όπως έχουν γραφτεί από νόμους και σε μία δημοκρατική κοινωνία σε ενδιαφέρον της εθνικής προστασίας, της αβλαβούς κυριαρχικής περιοχής, ή της εξωτερικής προστασίας, ορθής διαφύλαξης δικαίου και της πρόληψης εγκλημάτων, της προστασίας της υγείας και ηθικής, της προστασίας της καλής κλήσης ή το δίκαιο των άλλων, για την επέκταση από εμπιστευτικές ειδήσεις να προφυλάξει ή την παρατήρηση και την αμεροληψία της απονομής του δικαίου να εγγυηθεί που είναι απαραίτητο.

Η επιθεώρηση είναι της γνώμης, ότι στην προκειμένη περίπτωση η ερώτηση αν η καλλιτεχνική έκφραση κατά το Α 10 μιας περαιτέρω προστασίας απολαμβάνει, από όποια άλλη μορφή εξωτερίκευσης μιας γνώμης, μπορεί να μείνει ανοικτή. Γιατί η εξάσκηση αυτής της ελευθερίας θα ήταν στην προκειμένη περίπτωση περιοριστική κατά το Α 10 εδάφιο 2, όπου η καταδίκηση, το αντικείμενο της παρατήρησης του BF είναι και προς το καθεστώς προβλέψιμο, σε μία δημοκρατική κοινωνία ενός αναγκαίου μέτρου για την προστασία του δικαίου και ελευθεριών άλλων όπως και για την υπεράσπιση της κοινωνικής τάξης όπως περιγράφεται. Σ' αυτήν την πράξη τα Ελβετικά δικαστήρια σε μία σύγκρουση / τσακωμό μεταξύ ελευθερίας γνώμης του κατηγορούμενου και λαμβάνοντας υπόψη την ιδιοκτησία των άλλων στην προκειμένη περίπτωση, δεν έχουν πετύχει με τους άνω αναφερόμενους σκοπούς ασυμβίβαστη απόφαση. Ακολουθως είναι η παρατήρηση κάτω από την άποψη αυτή, αδικαιολόγητη / χωρίς δικαιολογία.

4.MRK Art 71,10 (Sachbeschädigung durch künstlerische Betätigung)

Eine Meinungsäußerung in Form künstlerischer Betätigung)

Eine Meinungsäußerung in Form künstlerischer Betätigung hat die Grenze des Art 10 MRK zu beachten und darf insbesondere nicht (Eigentums)Rechte anderer verletzen.(Leitsatz der Redaktion).

EKMR ,Entsch.13.10.1983-Beschw.Nr 9870/82-Sprayer von Zurich

Zum Sachverhalt. Der Bf.,bekannt unter dem Namen„Sprayer von Zürich , wurde vom Distriktgericht Zürich wegen Sachbeschädigung verurteilt,weil er etwa 180 Gebäude in Zürich mit schwarzer Farbe bemalt hatte.Berufung und Revision waren erfolglos.Seine Beschwerde an die Kommission wurde abgewiesen.

Aus den Gründen.1Der Bf. führt an, das er fuhr Handlungen verurteilt worden sei, die nach dem Recht keine strafbare Handlung darstellender beruft sich auf Art71 der Konvention ,der folgendermaßen lautet.

„Niemand kann wegen einer Handlung oder Unterlassung verurteilt werden,die zur Zeit ihrer Begehung nach inländischem oder internationalem Recht nicht strafbar war.Ebenso darf keine hohlere Strafe als die im Zeitpunkt der Begehung der strafbaren Handlung angedrohte Strafe verhängt werden.

Die Kommission stellt fest,das der Bf.durch das Obergericht des Kantons Zürich aufgrund von Art SchweizStGB verurteilt worden ist,der lautet.

„Wer eine fremde Sache beschädigt,Zerstört oder umbrauchtbar macht, wird, auf Antrag,mit Gefängnis oder Bösse bestraft,„

Das Gericht war der Auffassung,das die vomBf. Gegen den Willen der eigentümer und mit Hilfe von Spraydosen gemalten Figuren auf den Mauern,die anderen gehören,eineBeschädigung des Eigentums im Sinne der oben genannten Bestimmung des SchweizerStGB darstellten .Das Gericht hat den Einwand des Bf.zurückgewiesen,wonach die Bemalungen Aufgrund ihres künstlerischen Wertes dasEigentum anderer wertvoller gemacht hatten.Die Kommission hat sich nicht über den künstlerischenwert der umstrittenen Bemalungen zu auserern.Er genügt festzustellen,das der Bf. Wegen einer Handlung bestraft worden ist,die zum Zeitpunkt,in dem sie begangen wurde,eine strafbare Handlung nach nationalen Recht darstellte.Die Kommission ist darüber hinaus der Auffassung,das der Bf. Nicht bewiesen hat, das die Züricher Gerichte die Grenzen einer vernünftigen Auslegung der einschlägigen Bestimmung des Schweizer StGB überschritten haben...

Die Prüfung dieses Beschwerdegrundes gestattet somit nicht ,die Verletzung der durch die Konvention und insbesondere die gennante Vorschrift garantierten Rechte und Freiheiten festzustellen.Daraus folgt,das dieser Teil der Beschwerde offensichtlich unbegründet ist gem.Art.27 der Konvention.

2.Die Kommission hielt es fuhr angebracht ,die Beschwerde des Bf. Unter dem Gesichtspunkt von Art 10 bestimmt .

„(1) Jedermann hat Anspruch auf freie Meinungsäußerung.Dieses Recht schließt die Freiheit der Meinung und die Freiheit zum Empfang und zur Mitteilung von Nachrichten oder Ideen ohne Eingriffe Öffentlicher Behörden und ohne Rücksicht auf Landesgrenzen ein. Dieser Artikel schließt nicht aus,das die Staaten Rundfunk-,Lichtspiel oder Fernsehunternehmen einem Genehmigungsverfahren unterwerfen.

„(2)Da die Ausübung dieser Freiheiten Pflichten und Verantwortung mit sich bringt,kann sie bestimmten,vom Gesetz vorgesehenen Formvorschriften,Bedingungen,Einschränkungen oder Strafdrohungen unterworfen werden,wie sie vom Gesetz vorgeschrieben und in eine demokratischen Gesellschaft im Interesse der nationalen Sicherheit,der territorialen Unversehrtheit oder der Öffentlichen Sicherheit ,der Aufrechterhaltung der Ordnung und der

Verbrechensverhütung, des Schutzes der Gesundheit und der Moral, des Schutzes des guten Rufes oder der Rechte anderer, um die Verbreitung von vertraulichen Nachrichten zu verhindern oder das Ansehen und die Unparteilichkeit der Rechtsprechung zu gewährleisten, unentbehrlich sind. „

Die Kommission ist der Auffassung, dass im vorliegenden Fall die Frage danach, ob der künstlerische Ausdruck nach dem Wortlaut von Art 10 einen weiteren Schutz genießt als jede andere Form der Meinungsäußerung, offen bleiben kann. Denn die Ausübung dieser Freiheit wäre im vorliegenden Fall eingeschränkt durch Absatz 2 von Art 10, da die Verurteilung, die Gegenstand der Beschwerde des Bf. ist und durch Gesetz vorgesehen ist, in einer demokratischen Gesellschaft eine notwendige Maßnahme zum Schutz der Rechte und Freiheiten anderer sowie zur Verteidigung der öffentlichen Ordnung darstellt. In der Tat haben die Zürcher Gerichte in einem Streit zwischen der Meinungsfreiheit des Bf. und der Berücksichtigung des Eigentums anderer im vorliegenden Fall keine den oben genannten Zielen unvereinbare Entscheidung getroffen. Folglich ist die Beschwerde ebenfalls unter diesem Gesichtspunkt unbegründet.

2.Συνταγματικό ομοσπονδιακό δικαστήριο

**6.ΓΓ Α 2Π,ΙΙΙ,31,5ΠΙ, 1,20 ΙΙ ΔΙΕΘΝΗΣ ΝΟΜΟΥ 3,6Π ,10 11
EUAL UBK APΘP.2,3I**

**Στο συνταγματικό περιορισμό της έκδοσης εξαιτίας προσβολής
πραγματος που καταδικαστηκε από δημοσία πολιτεία της Ελβετίας
N.19.3.3.1984.-2 BvR 1/84(-έκδοση του Σπρειερ από τη Ζυρίχη-στην
Ελβετία)**

Στην υπόθεση . Ο κατηγορούμενος που έγινε γνωστός στην δημοσιότητα με την ονομασία „Ο Σπρειερ από την Ζυριχη,,ηταν σύμφωνα με την κρίση του δικαστηρίου Ζυρίχης καταδικασμένος σε ποινή φυλάκισης 9 μηνών χωρίς αναστολή και σε χρηματική οφειλή των 101534,60 SFR ως αποζημίωση.Ο συνήγορος του κατηγορουμένου ήταν υποχρεωμένος εξαιτίας παραβίασης υποχρεώσεων και τήρησης σωστής συμπεριφοράς απέναντι στα όργανα του Νόμου να πληρώσει μια πειθαρχική ποινή των 500 SFR που του είχε επιβληθεί.

Το ανώτατο δικαστήριο Ζυρίχης έκρινε ένοχο τον κατηγορούμενο για τα περισσότερα από 100 περιστατικά δημόσιων και ιδιωτών εγκαταστάσεων στην Ζυρίχη και σε άλλες περιοχές της Ελβετίας με σχήματα που είχε ζωγραφίσει μέσω ραντίσματος με σπρέι και έτσι κατόρθωσε με αυτήν την πράξη,κατ εξακολούθησης-επαναλαμβομενης ζημιας προσβολής) του αντικειμένου να εκπληρώσει τα λεγόμενα του A145Π.Κ Ελβετίας.

Η έγερση ακυρότητας καταγγελιών από τον κατηγορούμενο ότι ο συνήγορος του εξαιτίας κακοβουλίας ανέβαλλε την παραπομπή της υποθέσεως και απειλήθηκε με πειθαρχική ποινή,απερριφθηκαν από την Ελβετία.

Το εφετείο εξηγούσε την έκδοση του κατηγορουμενουστην πατρίδα του,για λογαριασμό εκτέλεσης της ποινής ,ως παραδεκτη.Οι κατά αυτού εγερθεισες συνταγματικές καταγγελιες,ελλειψεως προσφερόμενης επιτυχούς προοπτικής ,δεν έγιναν αποδεκτές στην απόφαση.

Όσον αφορά τους λόγους.Οι συνταγματικές καταγγελίες είναι παραδεκτες. Απαράδεκτη είναι η κατάκριση του κατηγορουμένου Η απόφαση του δικαστηρίου ερχόταν σε αντίθεση με το Α 7 Ευρωπαϊκή Σύμβασης Ατομικών Δικαιωμάτων .σε σύγκριση τομου34,αποφαση 384 ,σελ 395, 41,126 |149]=Σύμβασης Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων 1976,1491).Το ίδιο ισχύει για την κατάκριση ,όπου η απόφαση του

δικαστηρίου δεν συμφωνούσε με την παραγραφο 1,III,73 Διεθνούς Νομου. Το Ανώτερο ομοσπονδιακό δικαστήριο εξετάζει με τις παραδεκτές καταγγελίες ,προσβαλλόμενες δικαστικές αποφάσεις μέσα στα πλαίσια του οργανικού Νόμου και όχι του „απλού,, ονομαζόμενου δικαίου. Οι συνταγματικές καταγγελίες δεν έχουν καμία τείνουσα προοπτική επιτυχίας Α2Π,3 βασικού Νόμου Σ. Δεν παραβιάζεται η έκδοση του κατηγορουμένου στην Ελβετική Ομοσπονδία

δια . Σε επέκταση της επιβαλλόμενης ποινής της ελευθέριας βρίσκει βάση σε νομικές διατάξεις που συμφωνούν από τυπικής και Υλικής απόψεως με τον Οργανικό Νομο. Τα έγγραφα της υποθέσεως πληρούν τις απαιτούμενες προϋποθέσεις των διατάξεων για την έκδοση όμως το δικαστήριο δεν συναινέσει. Κατά την εξέταση των απαιτήσεων των αμφοτέρων αξιοποιώνων πράξεων για τις οποίες πρόκειται να εκδοθεί βάση της παραγράφου 3 Διεθνούς Νόμου και όχι του Α2Ι φαίνεται στο φως του απλού δικαίου να υπόκειται σε ορισμένους συνδυασμούς . Αυθαίρετα από άλλης απόψεως ,συνταγματικά η υπόθεση αυτή δεν είναι εσφαλμένη. Ακόμα και το Α3 Διεθνούς Νόμου αναλαμβανομένης εξέτασης εκατέρωθεν αξιοποιούν ,δεν αφήνει να αναγνωριστεί η παραβίαση κανόνα ενάντια του οργανικού Νομου. Στην εξέταση από το ανώτατο δικαστήριο της Ζυρίχης αν αυτές προσβάλλουν το αντικείμενο του Α145 Ελβετικού ποινικού κώδικα με πράξεις του κατηγορουμένου Και στο γερμανικό δίκαιο ,έχει καταλήξει το εφετείο σε συνδυασμό με τον Αρειο Πάγο στο συμπέρασμα ότι τα αντικειμενικά πραγματικά περιστατικά ζημίας(προσβολής)πράγματος κατά την 303 Π.Κ εκπληρώνονται ,όταν η χρησιμότητα 1 πράγματος μέσα από την ουσία του πράγματος δε μειώνεται ,όταν η πρωτογενής εμφανιζόμενη εικόνα του πράγματος αλλάζει και η αποκατάσταση της εικόνας φέρνει αναγκαστικά 1 επίδραση τέτοιου είδους .

Αλλαγές της εσωτερικής εικόνας 1 πράγματος είναι σε όλους τους κανόνες όχι ζημία του πράγματος βάση παραγράφου 303 Π.Κ . Δεν περιέχεται στο Α 3 Ι βασικού Νόμου της αυθαιρεσίας .Αυτά τα σημεία εφαρμογής 3ΙΣ (περιοριζόμενη ερμηνεία)είναι ασυμβίβαστα με το περιεχόμενο απαγορεύσεως της αυθαιρεσίας .Η απόφαση δεν παραβιάζει τον βασικό νομο. Ο διεθνής νόμος δεν αποκλείει την έκδοση κατηγορουμένου για εκτέλεση ποινής .Αυτή η γνώμη έρχεται σε αντίθεση με την απονομή δικαίου του Αρείου Πάγου και εκδηλώσεων στην νομική.αφηνονται για αυτήν σπουδαίοι ουδέτεροι συλλογισμοί που να αξίζουν .έτσι ο Αρειός Πάγος απέδειξε ότι στην ύπαρξη εντάλματος συλλήψεως κατά την παράγραφο 5 (τώρα 10 Διεθνούς Νόμου)σαν βάση της έκδοσης μπορεί να εξετάσει αν οι λόγοι υποψίας κατά το γερμανικό δίκαιο εκπληρουν την ύπαρξη εκδόσεως αξιοποιήσης πράξης.

Η αντίληψη του ανώτατου δικαστηρίου σε περίπτωση έκδοσης για την εκτέλεση της ποινής θα αρκούσε για την συναίνεση των 2 αξιοποιώνων πράξεων αν υπήρχε επείγουσα υποψία ότι η πράξη της έκδοσης παρουσιάζει όλα τα δικαιολογημένα χαρακτηριστικά των πραγματικών γεγονότων του γερμανικού ποινικού Νόμου.

φαίνεται σύμφωνα με αυτό σε κάθε περίπτωση ελεύθερο από αυθαιρεσία. Δεν ξεπερνά επίσης τα όρια της επιτρεπόμενης έκδοσης 1 κατηγορουμένου για την εκτέλεση της ποινής σύμφωνα με το Α.π 2,3 βασικού Νόμου του Σ με τις αρχές του κράτους δικαίου .

Το Α 3 I βασικού Νόμου του Σ η αλλιώτικα δίκαια του κατηγορουμένου δεν παραβιάστηκαν ,όπου το έκανε έκανε ένα πιθανό αποκλεισμό σχεδίου εξαιτίας σφαλμάτων του κατηγορουμένου για την παραβιαζόμενη επίδραση της δραστηριότητας του. Το Ανώτερο δικαστήριο μπορούσε χωρίς να παραβιάσει τίποτα να καταλήξει στη νομική διάταξη 3I Διεθνούς Νόμου και 11 νούμερο 5 Π.Κ επιστρεφόμενος νόμιμος ορισμός της έννοιας „παράνομης πράξης,, να μην αποκλείσει να δει το σκοπό σαν στοιχείο της ευθύνης . Αν περαιτέρω αντίληψη ανώτερου δικαστηρίου ,σύμφωνα με το οποίο στα πλαίσια 3 του Σ,επιτυχουσας εξέτασης των 2 αξιοποιώνων πράξεων ,δεν λαμβάνεται υπόψη αν η συμπεριφορά του κατηγορουμένου σύμφωνα με το γερμανικό δίκαιο αξιολογείται σαν προσωπική υποχρεωτική κρατηση,δεν παίρνεται απόφαση από το ομοσπονδιακό δικαστήριο. Σε κάθε περίπτωση που αφορά την πράξη συναντά την άποψη του ανώτατου δικαστηρίου ,την οποία αποδέχεται η Βουλή σύμφωνα με το Α3 Διεθνούς Νόμου δεν επιδέχεται καμία αμφιβολία –όχι συνταγματικών Δικαιωμάτων.

Α5III βασικού Νόμου του Σ δεν παραβιάστηκε .Το ερώτημα αν σε σχέση με το Οργανικό Νομο,η εγγυωμένη ελευθερία τέχνης των 2 πλευρών του αξιοποιού της συμπεριφοράς του κατηγορουμένου πρέπει να απαρνηθεί και η έκδοση να θεωρηθεί απαραδεκτη,εκρινε το Ανώτερο δικαστήριο στα πλαίσια της εξέτασης για την παρανομία της συμπεριφοράς του κατηγορουμένου σύμφωνα με το γερμανικό δικαστήριο.Είναι κατά τα Ελβετικά δικαστήρια προσβολή αντικειμένου του κατηγορουμένου σαν „ καλλιτεχνική „ αποκαλούμενη όμως κατά το Α5III1 βασικού Νόμου Σ καλλιτέχνης δεν επιτρέπεται να μην υπολογίζει τα δικαιώματα ιδιοκτησίας των άλλων.Το Α5 βασικού Νόμου Σ,μη αναγνωρίσιμο εγγυάται για την δικαιοδοσία του βασικού οργανικού νομου,μια ατομική ελευθερία δικαίου,να πραγματώνεται καλλιτεχνικά ,να προσφέρει έργα τέχνης και να τα επεκτείνει. Το υπόδειγμα προστατεύει από επιδράσεις εξωτερικής βίας,προ παντός υποθέσεις ,μεθόδους κάθε τάσεις καλλιτεχνικής δραστηριότητας.-

2. Bundesverfassungsgericht

6.GG Art.2 I,II,III,3 I,5 III 1,20 III ,IRG 3 I,6 II,10 I 1 EuAL UBK Art 2I,3I(Auslieferung des „ Sprayers von Zürich „ an die Schweiz)

Zur Verfassungsmässigkeit der Auslieferung eines wegen Sachbeschädigung verurteilten schweizerischen Staatsbürgers an die Schweiz.
BverfG (vorprüfungsausschluss),Beschl.v19.3.1984-2BvR 1/84

Zum Sachverhalt. Der Bf, der in der Öffentlichkeit unter dem Namen der „Sprayer von Zurich,bekannt geworden ist ,war durch Urteil des Obergerichts Zürich in Abwesenheit zu einer Freiheitsstrafe von neun Monaten Gefängnis ohne Bewahrung und zur Zahlung von 101 534,60 Sfr. Schadensersatz verurteilt worden.Der Verteidigerin des Bf. war wegen Verletzung der ihr obliegenden Pflichten zu korrektem und loyalem Verhalten gegenüber Rechtspflegeorganen eine Ordnungsbusse von 500 Sfr. Auferlegt worden .Das Obergericht Zürich hatte den Bf Für schuldig befunden,in mehr als 1000 Fällen Öffentliche und private Bauwerke in Zürich und anderen Orten in der Schweiz mit Figuren besprüht und damit den Tatbestand der wiederholten und fortgesetzten Sachbeschädigung nach Art.145 I SchweizStGB erfüllt zu haben . Die vom Bf. erhobene Nichtigkeitsbeschwerde War vom Schweiz BG,das der Verteidigerin des Bf. wegen mutwilliger Verfahrenszerstörung einen Verweis erteilt und eine Ordnungsbusse angedroht hatte zurückgewiesen worden.

Das OLG Schleswig erklärte die Auslieferung des Bf .an seinen Heimatstaat zum Zwecke der Stafvollstreckung für zulässig.Die dagegen erhobene Verfassungsbeschwerde wurde mangels hinreichender Erfolgsaussicht nicht zur Entscheidung angenommen.

Aus den **Gründen:** Die Verfassungsbeschwerde ist zulässig. Unzulässig ist allerdings die vom Bf. erhobene Rüge, der Beschluss des *OLG* verstoße gegen Art. 7 EMRK (vgl. *BVerfGE*34, 384 [395]; 41, 126 [149] = NJW 1976, 1491); gleiches gilt für die Rüge, die Entscheidung des *OLG* stehe mit den §§ 1 III, 73 IRG nicht im Einklang. Das *BVerfG* prüft mit der Verfassungsbeschwerde zulässigerweise angegriffene gerichtliche Entscheidungen unmittelbar nur am Maßstab des Grundgesetzes, nicht aber anhand des sogenannten einfachen Rechts.

Die Verfassungsbeschwerde hat jedoch keine hinreichende Aussicht auf Erfolg. Art. 2 112, 3 GG sind nicht verletzt. Die Auslieferung des Bf. an die Schweizerische Eidgenossenschaft zur Vollstreckung der gegen ihn verhängten Freiheitsstrafe findet ihre Grundlage in gesetzlichen Bestimmungen, die in formeller und materieller Hinsicht mit dem Grundgesetz in Einklang stehen. Das Vorliegen der in diese Bestimmungen geforderten Voraussetzungen für eine Auslieferung hat das *OLG* in verfassungsrechtlich nicht zu beanstandender Weise bejaht. Daß es bei der Prüfung des Erfordernisses der beiderseitigen Strafbarkeit der Auslieferungstaten von § 3 I IRG und nicht von Art. 2 I (EuAl- Übk) ausgegangen ist, mag im Lichte

einfachen Rechts gewissen Bedenken unterliegen; willkürlich oder in anderer Hinsicht verfassungsrechtlich fehlerhaft ist dieses Vorgehen indessen nicht.

Auch die vom *OLG* unter Rückgriff auf §31 IRG vorgenommene Prüfung der beiderseitigen Strafbarkeit selbst, läßt einen Verstoß gegen das Grundgesetz nicht erkennen. Bei der Prüfung, ob die vom *Obergericht Zürich* als Sachbeschädigungen i. S. von Art. 1451 SchweizStGB beurteilten Handlungen des Bf. auch nach deutschem Strafrecht ab Sachbeschädigungen anzusehen sind, ist das *OLG* im Anschluß an die Rechtsprechung des *BGH* (vgl. *BGHSt* 29, 129 [131 ff.] = *NJW* 1980, 350) davon ausgegangen, daß der objektive Tatbestand der Sachbeschädigung nach § 303 StGB dann erfüllt ist, wenn die Brauchbarkeit einer Sache durch eine die Substanz der Sache nicht unerheblich verletzende oder verändernde Einwirkung gemindert wird, oder wenn das ursprüngliche Erscheinungsbild einer Sache verändert wird und die Wiederherstellung dieses Erscheinungsbildes zwangsläufig eine derartige Einwirkung mit sich bringt. Bloße Veränderungen des äußeren Erscheinungsbildes einer Sache sind danach in aller Regel keine Sachbeschädigungen i. S. des § 303 StGB, und zwar auch dann nicht, wenn diese Veränderung auffällig ist. Diese, den Anwendungsbereich von § 303 StGB einengende Auslegung, ist jedenfalls weder mit dem in Art. 31 GG enthaltenem Willkürverbot noch mit sonstigen, bei der Auslegung strafrechtlicher Gesetze von Verfassungen wegen zu beachtenden Regeln unvereinbar.

Die Entscheidung verstößt auch insoweit nicht gegen das Grundgesetz, als ihr die Auffassung zugrunde liegt, das IRG schließe die Auslieferung eines Verfolgten zur Vollstreckung nicht schon dann aus, wenn sich aus den Erkenntnissen, die dem über die Zulässigkeit der Auslieferung entscheidendem Gericht vorliegen, nicht mit der für die Verurteilung durch ein *deutsches* Gericht notwendigen Gewißheit ergebe, daß die dem ausländischen Urteil zugrunde liegende Tat diejenigen Merkmale aufweise, die nach deutschem Recht den Tatbestand eines Strafgesetzes erfüllen. Diese Ansicht steht in Übereinstimmung mit der Rechtsprechung des *BGH* und Äußerungen in der Rechtswissenschaft (vgl. *BGHSt* 27, 168 [173f.] = *NJW* 1977, 1598; *Vogler*, in: *Grützner-Pötz*, Internationaler Rechtshilfeverkehr in Strafsachen, 2. Aufl., §3 IRG Rdnr. 20 sowie *Mörsberger*, Das Prinzip der identischen Strafrechtsnorm im AuslieferungsR, Berlin 1969, S. 76); für sie lassen sich gewichtige sachliche Erwägungen geltend machen. So hat der *BGH* darauf hingewiesen, daß ein über die Zulässigkeit einer Auslieferung entscheidendes Gericht, bei Vorliegen eines gegen einen Tatverdächtigen erlassenen ausländischen Haftbefehls, der nach § 5 DAG (jetzt: § 10 11 IRG) als Grundlage der Auslieferung einem vollstreckbaren Erkenntnis gleichgestellt, ist, nur überprüfen kann, ob die mitgeteilten Verdachtsgründe nach deutschem Recht den Tatbestand einer auslieferungsfähigen Straftat erfüllen es stellte eine nicht gerechtfertigte Bevorzugung des bereits abgeurteilten Verfolgten dar, wenn an die Zulässigkeit seiner Auslieferung höhere Anforderungen gestellt würden als an die eines Verfolgten, gegen den noch ermittelt wird (*BGHSt* 27, 168 [174] = *NJW* 1977, 1598). Die Auffassung des *OLG* im Falle der Auslieferung zur Vollstreckung reiche es für die Bejahung der gegenseitigen Strafbarkeit hin, wenn der dringende Verdacht bestehe, daß die Auslieferungstat alle den Tatbestand eines deutschen Strafgesetzes begründenden Merkmale aufweise, erscheint hiernach jedenfalls frei von Willkür. Sie durchbricht auch nicht die Schranken, die einer erweiternden Auslegung der einfachrechtlichen Vorschriften über die Grenzen der Zulässigkeit der Auslieferung eines Verfolgten zur Strafvollstreckung durch Art. 2 II2, 3 GG und Art. 21 GG i. V. mit dem Rechtsstaatsprinzip gesetzt sind. Das Vorliegen des dringenden Verdachts einer substanzverletzenden Wirkung der dem Bf. in seinem Heimatstaat vorgeworfenen

Taten hat das *OLG* in nachvollziehbarer Weise mit den einschlägigen Ausführungen in der Entscheidung des *Obergerichts Zürich* und dem Hinweis auf die von den schweizerischen Gerichten festgestellte Schadenshöhe begründet.

Art. 31 GG oder sonstiges Grundrecht des Bf. sind auch nicht dadurch verletzt, daß das *OLG* einen möglichen Ausschluß des Vorsatzes wegen eines Irrtums des Bf. über die substanzverletzende Wirkung seiner Betätigung als unerheblich für die Frage der gegenseitigen Strafbarkeit angesehen hat. Das *OLG* konnte, ohne gegen die Verfassung zu verstoßen, davon ausgehen, daß die von ihm herangezogene Bestimmung des § 31 I Alt. 1 IRG und die in ihr enthaltene, auf § 111 Nr. 5 StGB zurückgehende Legaldefinition des Begriffes „rechtswidrige Tat“ es nicht ausschließt, den Vorsatz als Element der Schuld anzusehen (vgl. insoweit *Schönke-Schröder-Eser*, StGB, 21. Aufl., §11 Rdnr. 46). Ob die weitere Auffassung des *OLG*, bei der im Rahmen von § 31 IRG erfolgenden Prüfung der beiderseitigen Strafbarkeit einer Tat bleibe außer Betracht, ob das Verhalten des Verfolgten nach deutschem Recht als schuldhaft zu werten sei, einfachrechtlich zwingend ist (verneinend: *Vogler*, aaO, Rdnrn. 4ff.), ist vom *BVerfG* hier nicht zu entscheiden. Jedenfalls im vorliegenden Fall, in dem die Bedeutung eines möglichen Tatbestandsirrtums in Rede steht, begegnet die Ansicht des *OLG* - die sich auch auf - die Erläuterungen der Bundesregierung zu dem von Bundestag und Bundesrat unverändert angenommenen Entwurf des § 31 IRG stützen kann (vgl. BT-Dr 9/1338, S. 36) - keinen verfassungsrechtlichen Bedenken.

Art. 5 III 1 GG ist nicht verletzt. Die Frage, ob im Hinblick auf die grundgesetzlich verbürgte Freiheit der Kunst die beiderseitige Strafbarkeit des Verhaltens des Bf. zu verneinen und seine Auslieferung dementsprechend als unzulässig anzusehen ist, hat das *OLG* im Rahmen der Prüfung der Rechtswidrigkeit des Verhaltens des Bf. nach deutschem Recht beurteilt. Es hat die von den schweizerischen Gerichten als Sachbeschädigung gewerteten Betätigungen des Bf. als „künstlerisch“ bezeichnet, dem Bf. aber entgegengehalten, daß Art. 5 III 1 GG einem Künstler nicht schlechthin gestatte, sich über die Eigentumsrechte anderer hinwegzusetzen. Die hierin zum Ausdruck kommende Überzeugung des *OLG* ist im Ergebnis verfassungsrechtlich nicht zu beanstanden. Art. 5 III 1 GG anerkennt und verbürgt für den Geltungsbereich des Grundgesetzes ein individuelles Freiheitsrecht, sich künstlerisch zu betätigen, Kunstwerke darzubieten und zu verbreiten. Die Vorschrift schützt vor Einwirkungen der öffentlichen Gewalt zumal auf Inhalte, Methoden und Tendenzen künstlerischer Tätigkeit.